

LUK WYNS SCENARIST EN ACTEUR

Verveling is mij compleet onbekend. Wanneer ik als kind alleen was, zat ik vaak stemmetjes te imiteren en complete rollenspelen te spelen met badfiguurtjes. Eigenlijk ben ik dat blijven doen. Al sinds mijn tiende wilde ik acteur worden omdat ik wist dat ik het goed kon. Mijn ouders, gewone arbeiders, vonden het raar dat ik naar Studio Herman Teirlinck ging, maar ik heb altijd mijn zin gedaan.

Het is niet wat je hebt, maar wat je kan dat je gelukkig maakt. Dat zeg ik tegen mijn kinderen en ze herhalen het, bijna als een mantra. Dagenlang oefenen op handstand en het dan kunnen als de beste is veel leuker dan de zoveelste Barbie krijgen. Geld is voor mij altijd een aangenaam bijproduct geweest, maar nooit de reden om iets te doen. Ik zou het ondertussen wel niet meer kunnen missen, want ik heb ruimte nodig en de luxe van personeel om op dit niveau te kunnen blijven werken.

Mijn vrouw was de eerste die niet onder de indruk was van mij. Daarom ben ik tien jaar geleden verliefd op haar geworden. Het interesseerde haar nauwelijks dat ik bekend was, ze vond me gewoon een leuke vent. Dat is nog altijd het enige dat telt voor haar.

Ik ben bereid enorme risico's te nemen omdat dat de enige manier is om de middelmaat te overstijgen. Met *Crimi Clowns* heb ik iets gemaakt wat geen enkele Vlaamse producent die ik ken aandurfde. Het zit vol seks, geweld en misdaad, maar alleen door mezelf niet te censureren kon *Crimi Clowns* iets worden dat meer is dan kauwgom voor het oog. Pas op, ik ben zelf geen crimineel of hoerenloper. Bij meisjes die van seks hun beroep gemaakt hebben, verveel ik me stierlijk.

Geen enkele rol kruipt onder mijn vel. Ik voel nooit de emoties die ik speel, want ik ben een puur technisch acteur. Ik ontleed een personage bijna mathematisch, en zoek dan de juiste taal, stembuiging, houding en tics. Als je naar de rushes (*ongemonteerde fragmenten*) kijkt, zie je dat mijn blik en hele motoriek veranderen wanneer de opnameleider 'actie' roept. En bij 'cut' word ik op een fractie van tijd weer mezelf. Best griezelig.

Mijn dromen's nachts spelen zich altijd af in een theater of op een filmset, nooit in de intimiteit van mijn huis. *The Sopranos* heb ik zo vaak gezien dat ik soms droom dat ik tussen hen leef en aan tafel zit, alsof het mensen zijn die ik echt ken.

Met televisiewerk verlies je de directe feedback waar je als theateracteur voor leeft. Ik verlang niet terug naar theater, maar ik mis het wel. Onlangs heb ik er toch nog eens van geproefd tijdens een marathonvoorstelling van *Crimi Clowns* in de Arenbergschouwburg. Ik hoorde de reacties van de mensen en die waren precies zoals ik ze me in mijn ideale fantasie had voorgesteld. Het was een van de beste avonden van mijn leven.

Ik ben zeer atypisch, ik weet dat. Ik bekijk alles anders, mijn omgang met mensen is anders, mijn consumptiegedrag is anders. Als ik mijn kinderen meeneem naar Disneyland zie ik door hun ogen hoe fantastisch dat is. Maar tegelijk zie ik de fabrieken in de derde wereld voor mij waar al die figuren zijn ontwikkeld, en de marketeers die dat rubber verkopen met winstmarges van negentig procent.

Op mijn grafsteen wilde ik nog iets anders dan De Familie Backeljau. Maar ik heb *Crimi Clowns* niet gemaakt vanuit frustratie of als een afrekening. Ik wilde eindelijk mijn eigen ding doen, eindelijk het grote werk, en dat dat nu lukt, geeft een enorme voldoening.

LUK WYNS (54) SCHREEF, PRODUCEERDE EN REGISSEERDE 'CRIMI CLOWNS', WAAR HIJ OOK DE HOOFDROL IN SPEELT. DE FEL GESMAAKTE REEKS WERD GENOMINEERD VOOR BESTE INTERNATIONALE EN EUROPESE COMEDY OP HET TELEVISIEFESTIVAL VAN MONTE CARLO. EEN TWEEDE SEIZOEN VAN 'CRIMI CLOWNS' IS IN DE MAAK, EN EEN BRITSE REMAKE VAN DE GELIJKNAMIGE LANGSPEELFILM.

